

ind paa Ting, der ibetmindste tildeels allerede have været berørte. Jeg kan nemlig ikke ffjønne rettere, end at den nye § 5, som det ærede Thing har vedtaget, staaer i Strid med hvad Thinget tidligere har besluttet. Jeg vil endda ikke lægge saamegen Vægt paa det, den høitagtede Indenrigsminister udhævede, at Paragraphen skulde være i Strid med Slutningen af § 1, om at de ved Afhændelsen indvundne Kjøbesummer bør, med den Indskrænkning, som § 4 indeholder, komme de til Fideicommissbestidelsen Berettigede tilgode. Det er vist nok, at den i § 5 omhandlede Afkortning, til Livsarvingerne ikke stemmer hermed, men derpaa kunde der i alt Fald raades Bod ved en forandret Redaction, som kunde fsee paa de Stadier, Sagen senere vil have at gjennemgaae, uagtet den her i Thinget nu er til 3die Behandling. Vigtigere er det imidlertid, at Bestemmelsen, forsaavidt en Deel af Provenuet skulde tilkomme Andre end Fideicommisset eller den nuværende Fideicommissbesidder, i hvert Fald gaar udenfor Lovforslagets egentlige System. Men hvad jeg især vilde gjøre opmærksom paa, er dette. Der var jo stillet et Vndringsforslag, som gik ud paa, at overhovedet ingen Afhændelse skulde kunne finde Sted, uden til de nuværende Brugere, deres Børn eller Svigerbørn, men dette Vndringsforslag blev forkastet; altsaa vilde Thinget ikke, at Fideicommissbesidderen ubetinget skulde være bunden til kun at kunne sælge til Fæsterne, deres Børn eller Svigerbørn. Det var ikke fordi Thinget jo ønskede, at Salget helst maatte fsee til disse, men fordi det erkjendtes, at man paa en unaturlig Maade vilde gribe ind i Forholdene, og netop derfor vilde ffade Sagen ved at opstille den Regel, som hiint Vndringsforslag gik ud paa. Alle Thingets Medlemmer erkjendte vel ikke dette, men Majoriteten erkjendte det. (Jes person: Det kunde være, at Majoriteten tog fejl!). Det er muligt, men vi have i alt Fald en gyldig Majoritetsbeslutning for os. I Overeensstemmelse med denne Majoritetsbeslutning er nu § 1 affattet, og til Paragraphens Forandring i denne Henseende foreligger der intet nyt Forslag. Men det forekommer mig dog at være en synderlig Modsigelse, naar Thinget

en Dag vilde vedtage Et, og en anden Dag vedtage Noget, som ikke stod i fornøftig Sammenhæng med det tidligere Besluttede (Hør!), og det saaledes, at begge disse Bestemmelser skulde have Plads i den selvsamme Lov (En Stemme: Men det stillede Vndringsforslag blev jo ogsaa forkastet!). Ja vist blev Vndringsforslaget forkastet, og netop paa dette Grundlag er § 1 saaledes affattet, at Bøndergødset kun, forsaavidt det er bortfæstet, ikke maa afhændes til Andre end til Fæsterne, med mindre disse deri samtykke; men ved indtrædende Fæstledighed skal derimod denne Indskrænkning ikke gjælde. Nu maa jeg dog spørge, om det staaer i Sammenhæng hermed, at give en Forkrift, som maa bevirke, at Ingen fornøftigviis vil kunne sælge paa at benytte den Ret, der efter den forrige Afstemning under § 1 skulde holdes ham aaben (Jo!). Jeg mener, som sagt, ingenlunde, at det skulde være berettiget at ønske, at Afhændelsen ved Fæstledighed ffete til Andre end den forrige Fæsters Efterladte; men jeg paastaar, at, naar Thinget har erkjendt, at det vilde være et Misgreb, ogsaa i disse Tilfælde at binde Afhændelserne udelukkende til de sidstnævnte Personer, saa er det et ikke mindre Misgreb, at føie en Bestemmelse til, som fornøftigviis maa have den selvsamme Virkning. Nu gad jeg dog nok vidst, om Nogen vil mene, at der i Virkeligheden kunde blive Tale om Afhændelsen af fæstledige Steder til Andre end den afgangne Fæsters Børn eller Svigerbørn, naar der paa den ene Side tilstaaes Fideicommissbesidderen betydeligt forhøiede Procenter, indtil fulde 20 pCt. af Kjøbesummen, hvor Salget ffeer til disse Personer, men der paa den anden Side tilføies den Bestemmelse, at i modsat Fald skal Stedet stilles til Auction og en Tjerdedeel af Kjøbesummen tilfalde den sidste Fæsters Livsarvinger, saa at denne Tjerdedeel eller 25 pCt. af Kjøbesummen hverken skal komme Fideicommisset eller Fideicommissbesidderen tilgode. Dette er Noget, der aldrig kan antages at ville fsee (Jo!); det maatte ialtsald forudsætte, at den Vedkommende var en overordentlig flet Regnemester (En Stemme: Majoriteten har antaget det). Maa jeg spørge, om det er mig, der har Ordet. (Forman-